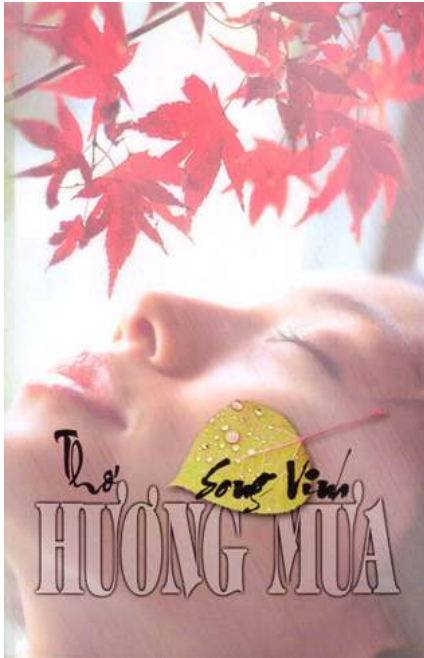

HƯƠNG MƯA

Song Vinh

Hương Mưa
thơ Song Vinh

Bìa:
Hoàng Vi Kha

Nhạc:
Mai Đức Vinh
Phan Ni Tấn (ND)
Phạm Anh Dũng

Bạt:
Luân Hoán
Nguyễn Đông Giang
Thái Thụy Vy
Thảo Nguyên

xuất bản năm 2004

Gửi Thích và Vinh

của ngày

vẫn nhớ một lần

mưa rơi, rơi mãi, rơi hoài
rơi quanh tiếng vọng rơi hoài tiếng lo
bóng ai nhỏ nhắn co ro
cầm xâu chìa khóa vội về nẻo xa
chiều nay mưa rơi nhớ nhà
gởi trên tiếng gió phật ta phật người
mưa ơi xin hãy nhẹ rơi
chờ cho người đến chỗ ngồi thân quen
mưa ơi xin hãy ấm êm
ru căn gác nhỏ bên thềm gió trắng

hai lòng cửa sổ bắn khoăn
dấu chân bước vội âm thầm đã phai
đường như người để lại đây
từng hương mưa nhớ giăng đầy phòng tôi

vu lan

tôi đi tìm mãi đóa hồng
không màu đỏ mà cũng không màu trắng
tôi tha hương môi đắng
chọn ra đi, đi mãi chẳng quay về
như một nhà thơ đã kể
chí lớn không về, xin mẹ đừng mong
tôi đi tìm mãi đóa hồng
chợt vu lan hiểu rằng trong nỗi này
sẽ huy hoàng một ngày mai
hồng phô vụn sắc quê đầy người xây

nghe gió thu phai

có phải thu về thăm hồn tôi
heo may gió lạnh cuộc đời lưu vong
có phải thu về thăm mệnh mộng
phố đi phố ở lòng vòng nhớ nhau
có phải thu về thu niềm đau
tóc hai màu cũng nhớ nhau thật tình
có phải thu về thu lặng thinh
để tôi ngơ ngẩn một mình ngẩn ngơ

có phải thu về thu vu vơ
mười năm phố chật lòng mơ tương phùng
có phải thu về thu bao dung
ôm tim giản dị bên vũng đa đoan
có phải thu về thu hiền ngoan
cho đêm thanh giấc ngày tràn niềm vui
có phải thu về thu muôn nơi
cho tôi nhật gió gởi người niềm tin
có phải thu về thu lặng thinh
lại tôi ngơ ngẩn một mình ngẩn ngơ
có phải thu về thu là thơ
cho tôi ngỡ ngờ trong mơ thấy mình

góc riêng

ta còn một chỗ riêng này
chỗ mưa rất lạnh chỗ ngày rất riêng
chỗ ngồi mơ chuyện thần tiên
chỗ trăng soi bóng bên thềm tiến nhau
ta còn một chỗ cúi đầu
xích qua trăng lẻ xích vào lá rơi
ta còn một chỗ bên trời
nẻo đi khó đến nẻo đời chóng qua
ta còn một chỗ gần xa
như lời hứa cũ như tà áo bay
ta còn một chỗ sum vầy
tàn cơn say có một ngày nhớ thêm
ta còn một chỗ ấm êm
là thơ rất mộng bên đêm rất hiền

trao trọn niềm thương

trong tôi thơm ngát phượng hồng
vây quanh tuổi nhớ nuôi lòng vãn vương
thương quê thương quá là thương
thương từ góc phố đến trường thân yêu

qua đây thương những buổi chiều
thương năm qua vội thương nhiều nỗi trôi
cảm ơn em đã cho tôi
giữa hai kỷ niệm một nơi nghĩ về

cảm ơn em đã hẹn thề
cho con đường hẹn đi về nôn nao

cảm ơn em cuộc đời trao
cho giòng nước mặn được vào sông xưa
tha hương sớm gió chiều mưa
cũng may hai đứa mình vừa có nhau
cảm ơn em cảm ơn nhiều

nắng vỡ ngậm ngùi

về trong nắng nhạt phố xưa
gió oi, gió cứ đưa làn mây bay
buồn lên ngơ ngẩn đôi tay
hỏi bên hội ngộ mấy ngày nào vui
về trong nắng vỡ ngậm ngùi
có đôi mắt ướt buồn tôi với người
tim va bốn phía rã rời
theo sông tìm biển nỗi đời phù du
về trong nắng đọng suy tư
ôm từng tiếng gọi nghe như tiếng sầu
thên thang mà chẳng về đâu
nhìn nhau bóng đọng giữa lời nhân gian

trao lại

nhớ người niền nhớ đêm ngày
chợt nghe rất rõ nỗi này phôi pha
thu vàng phố chật đường qua
thoảng trong tiếng gọi chợt xa mà gần
buồn đong đưa cũng nhiều lần
ngửa tay xin lại một lần gặp nhau
người ơi ở chốn xa nào
cho ta niền nhớ đời chao đảo buồn
nhớ người nỗi nhớ chật hồn
hỏi ra mới biết sông còn nước xưa
cuối đời thương kiếp đong đưa
nằm đây chờ giấc ngủ trưa mộng thường
từ khi từ già phố phường
là ôm niền nhớ trọn đường lẻ loi
người ơi, cũng vậy mà thôi
thu này chật phố còn tôi nhớ người

nghe gió thu phai

có phải thu về thăm hồn tôi
heo may gió lạnh cuộc đời lưu vong
có phải thu về thăm mệnh mộng
phố đi phố ở lòng vòng nhớ nhau
có phải thu về thu niền đau
tóc hai màu vẫn nhớ nhau thật tình
có phải thu về thu lặng thinh

để tôi ngơ ngẩn một mình ngẩn ngơ
có phải thu về thu vu vơ
mười năm phố chật lòng mơ tương phùng
có phải thu về thu bao dung
ôm tim giản dị bên vũng đa đoan
có phải thu về thu hiền ngoan
thêm đêm yên giấc ngày tràn niềm vui
có phải thu về thu muôn nôi
cho tôi nhật gió gởi người niềm tin
có phải thu về thu lặng thinh
lại tôi ngơ ngẩn một mình ngẩn ngơ
có phải thu về thu là thơ ?
đêm đêm thao thức trong mơ thấy tình

tự thú

bạn vàng quê quán ở đâu
rằng thừa quê cũ đã lâu quên rồi
buồn tình đem bán đời tôi
kẻ mua kẻ trả lời thôi suốt ngày
hỏi rằng tên tuổi là chi
rằng thừa tên vẫn thâm thì Việt Nam
tuổi này tuổi thử tuổi than
tuổi ngoan tuổi cố tuổi gàn tuổi thân
hỏi rằng sự nghiệp ra sao
rằng thừa sự đã lao xao nhiều vòng
nghiệp đời đông kiếp lưu vong
hai mươi năm chẵn, chẳng mong điều gì
hỏi rằng dự định đi đâu
rằng thừa dự đã dự đầu dự đuôi
định mai thoát kiếp con người
lâm mây bay khắp phương trời thông dong

sau ngày đi làm về, rất trễ

cùng em đi chợ nửa đêm
hai người hai bóng hai yên xe ngồi
thứ tư mưa chợ vắng người
dạo này bão rớt bão rơi cũng nhiều
cùng em đi, phố điu hiu
hai người hai vẻ đăm chiêu âm thầm

tháng giêng hương tết bênh bồng
chợt như mừng một khi cầm tay nhau
mười năm hơi kém rạt rào
nhưng còn che chở trong mầu thủy chung
em mộng lung anh mộng lung
thế là hai đứa vẫn cùng tương lai

sàigòn, tôi đi

tôi đi lạc lõng phố người
nhà cao chót vót hoa tươi via hè
tôi đi giữa lộ, xe về
bên trên: đèn điện
bên lề: ăn xin
tôi đi tiếng nhạc rập rình
tóc tai môi mép cuộc tình on sale

tôi đi chợt nhói phận mình
ôi em hương sắc cái nhìn âu châu
thì ra luân lạc đêm sầu
tha hương cũng phận nhưng đâu cùng đường

tôi đi dạo phố tìm hương
hồn thanh niên mới bên trường ngăn ngõ
ngủ ngõ ... ôi ... đi ngủ ngõ ...
người thân không mộ cuộc cờ bại vong
xe đi thành suối thành sông
trụ đèn ngõ gác bên dòng biển xô
tôi đi ... đi, giữa xô bồ
nhìn ra: phung phí
nhìn vô: bản cùng
em còn nhỏ ... sao rưng rưng ?
cho hồn tôi vỡ theo từng đốt xương

tôi đi quên thấp nén hương
tôi về chợt thấy mình đương ở nhờ

không nơi tìm lại

về đâu trong những ngày tàn
của năm qua vội vỏ vàng đời ta

xum vầy đánh dấu chia xa
tìm quên trong nhớ buồn ra tiếng cười
trước tôi vật chất xú người
sau tôi là những tả tôi quê mình
sương buồn hay lệ tâm linh
từ em tôi chợt thấy tình gió bay

thôi không dám hẹn một ngày
tìm thăm kỷ niệm chất đầy hồn đau
về đâu nước đọng chân câu
về đâu khi đã nát nhàu đời nhau
về đâu thăm hẹn về đâu

mười năm dậm mỗi vẫn câu nề hà

tiếng hư không

tôi đi để có lần về
tôi về để thấy câu thê phôi phai
con say buổi tối chuyện dài
tình quay quắt đợi bên ngày chậm đi
tôi về để có lần đi
đi, đi, đi mãi từ khi tạ từ
người dâng cháo lú cơm ngu
tôi tâm muốn nhận hồn như ngại ngần
thì ra trong lúc trầm luân
hơn nhau cũng lỡ tiếng gần tiếng xa
đi, về, sương, gió, người, ta
đời như thoáng mộng vì qua mình khờ

chuyển mùa

thu về phố rộng rồi em
ngày se se lạnh đêm nghiêng nghiêng sâu
xe lăn nhíp mỗi qua cầu
chạm cây đèn đỏ chờ lâu cũng đành

thu về phố rộng rồi anh
lá xoay niêm nhớ chiều quanh co chiều
phố này nhiều ngõ cô liêu
nói con đường chật ôm nhiều biệt ly

thu về phố rộng từ khi
bạn thân là những kẻ đi xa nhà
thu về sót lại đôi ta
vui tình đất trịch trên ga tiễn người

buồn XIIV

đêm khuya tiếng gió tỉnh mơ
lòng xe biển rộng đèn mờ đường cong
xoa tay lòng ngẩn ngơ lòng
chạy quên trong nhớ trời đông nọ sâu
người thương khuất núi đã lâu
sao tim vẫn nhói niềm đau như ngày
tay khờ ôm chặt cơn say
dấu buồn môi mắt chuỗi ngày quẩn quanh
đêm khuya câu nguyện chân thành
giam thân phố chật người loanh quanh hoài
từ hôm ước một thành hai
là quanh cơn mộng tháng phai năm tàn
cười hoài cái tính ngang ngang
tỉnh điên rồi cũng chung hàng mộ thôi
(đêm khuya tiếng gió mình trôi)

mưa đêm vườn cà

mưa ngày tạt ướt mưa đêm
hồn tôi vất kiệt bên thềm định cư
sợ đêm lỗi nhịp lời ru
tôi thân về sáng lu bu nỗi niềm
em nằm gáy tiếng êm êm
chan thêm tình sông xanh lên vườn cà

mưa vào sũng nổi mưa ra
phố ghi phố lạnh lòng xa thành gần
tôi người vui chỉ một lần
giữa cơn ngáy ngủ mất dần chẳng hay

mưa ru đêm trộn vào ngày
tôi con đĩa đói vừa lây bệnh buồn
mưa dai mưa thét điên cuồng

em yên lòng ngủ như tuồng lãng du
tôi nằm nghĩ quẩn, chân chừ ...

ráng thăm lạp theo

bỏ đi, bước lữ bước bồi
chân va lá mục bồi hồi nhớ trông
xứ này đất rộng người đông
để đôi tay nít chạm vòng cô đơn

bỏ đi, bước dỗi bước hờn
xa dần thơ ấu tôi mơn mõi tôi
chiều lên ngó đất ngó trời
chạm con ngõ cụt thương đời, ráng theo

bỏ đi, bước chống bước chèo
tôi mò côi sớm tôi nghèo theo năm
gặp em tuổi mộng môi rằm
lạ câu kinh phật ráng thăm lạp theo

bỏ đi, bước núi bước đèo
lữ thương phận nước nên chèo dài sông
ngó quanh người vẫy tay mong
hai năm mười ngón nên không được gì

bỏ đi, thì cũng lần đi
chợt thêm lạc lõng từ khi lần về
lót thêm sỏi đá đường mê
tôi loay hoay ngủ bên lề cuộc chơi

(bỏ đi bước khóc bước cười
bước cao bước thấp bước lười bước siêng
lạ đường bước tỉnh bước điên
bước em tỏa rộng dịu hiền bước tôi)

và tôi

quán quen gọi món ăn thường, ngoài kia xe chạy con đường nằm đau, tính em ưa giận ưa
sầu, ta thân lá mục nên mau xa cảnh.

quán quen em nụ cười lành, tay bưng com nước cũng thành thói quen, dầu che vẫn lộ
muộn phiền, ta loanh quanh níu ta thêm một lần,

quán quen ai cũng thành thân, chỉ ta là kẻ chưa gần đã xa, từ trong nỗi nhớ trèo ra, băng
theo đường nắng tìm xa lộ về

quán quen lay tỉnh lòng mê, chịu thêm lời trách có hề gì đâu, tóc bay theo gió phai màu,
từ em đọng giọt mưa đầu mùa trôi

quán quen lúng túng nữa rồi, hỏi thăm lựa mãi một lời thiết tha, môi em nở nụ kiêu sa, ta
thân vong quốc lạ nhà đành thôi

(áo xưa nhuộm áo nay rồi, đổi bao nhiêu nữa cho trời tự do)

của tháng

tháng giêng

thay đổi

tự nhiên thương lắm đời tôi
tự nhiên chấp nhận cuộc đời lưu vong
tự nhiên không thể nói "không"
tự nhiên phở chật thấy lòng rộng ra

internet

vướng chi vào cái lạ kỳ
người không rõ mặt có gì ngóng trông
log-on, log-off: trống không
sáng trưa chiều tối chỉ mong thư người

phòng lab 6pm

đang đi vấp phải nỗi buồn
té vào dĩ vãng chợt hồn xôn xao
em cười thấy ghét làm sao
thấy thương làm khó thấy chào làm lơ

bất ngờ

có lần gửi lộn email
được em phúc đáp kèm theo nụ cười
thế là vui vẻ yêu đời
thế là ca hát giữa trời thực hư

vô tình

dại khôn cũng một cuộc tình
làm thơ cũng chỉ một mình ngồi ngâm
thơ tàn theo gió đầu năm
tha hương là lưỡi dao bằm đời nhau

xuân này

xuân này chị có về không
hay là ở lại nén lòng xót xa
ở đây mừng một vỡ òa
mừng hai cù rữ mừng ba chán chường
(nhưng có chị đời dễ thương
che em bóng mát trên đường lãng du)

tháng hai

tết

tết đi rồi tết lại về
tết qua tết lại vẫn mình với ta
vẫn em qua lại kiêu sa
vẫn ta gõ máy làm thơ tặng người

ở khu thương mại

xứ này nhiều cái lạ ghê
gửi thư điện tử ở quê làm thành
chạy phò phạc vẫn loanh quanh
đứng nhìn chợt thấy đời toản rong rêu

nơi chốn tìm về

xứ này ngày lạnh đêm dài
trưa mưa chiều gió ở hoài thành quen
xứ này thêm cái cái bon chen
thêm sầu xa xứ thêm em khóc hoài

tự nguyện

ta say trong nỗi buồn đêm
tiếng đồng hồ gõ nghe thêm ngậm ngùi
phố này không có giới nghiêm
chỉ ta giới hạn cho nên giam mình

thì thắm với nhau

đừng mơ lấy cả thiên đường
hãy mơ nếp sống bình thường em ơi
đừng mơ ôm cả khung trời
hãy mơ cuộc sống trọn đời có nhau

thì ra

dường như là có một lần
con vui trở lại ở gần trái tim
dường như là có niềm tin
từ phương trời cũ đi tìm thăm nhau

tháng ba

buổi sáng, tôi

tháng này chỉ sót lại tôi
ngồi thương phận ghé kiếp người chậm qua
tháng ba thì cũng tháng ba

làm chim bay chậm nên ta lạc bầy

chợt sàigòn

tôi rất sợ những cơn mưa
vì mưa làm ... kỷ niệm xưa ... trở về
cho tôi cõi nhớ hôn mê
cho tôi ngỡ ngác vỗ về phận tôi

nhìn đi, nhìn lại

tôi người ghép chữ cho vui
cho qua ngày tháng cho trôi một đời
để đây từng cụm chữ rời
tháng ba đây những bồi hồi không đâu

sinh nhật

nửa đời là kỷ niệm thôi
nửa đời tiếp nối cũng trôi lều bều
thổi cây nến, khói đu hiu
hân hoan cười gượng một chiều nhà đông
cảm ơn người đã có lòng

bài cho em

mưa về xin hứng giọt đầu
cho em tắm gội bên cầu nhớ mong
nắng về xin hứng nắng trong
cho em hong tóc bên vòng tay yêu
biết anh út để bọc điếu
cho nên em phải sớm chiều đảm dang
biết anh vừa đoản vừa ngang
cho nên em phải đảm đang sớm chiều

ngày tùy nghi

mắt môi tóc mũi mồm tai
râu ria lởm chồm mặt mày te tua
áo quần xóc xếch khó ưa

tôi đi xuống phố giỡn đùa với tôi

tháng tư

tỉnh giấc

giữ lời thề của năm xưa
ta thăm phố chật đội mưa gọi người
tháng tư ấm, lạnh mình thôi
tháng tư, đen bạc : người ơi, nhớ hoài

đều đặn

tháng này nhớ chạy vào quên
còn đi vào mắt nghe thêm mỗi mòn
năm 2000 cũng buồn hơn
phần tư thế kỷ ngậm hờn lưu vong

nơi chốn

nơi tôi ở có vườn sau
có bầy chim nhỏ lao xao suốt ngày
có giòng sông lạc về đây
cho tôi ngơ ngẩn những ngày xa quê

thân phận

tôi, người lạc mất đường về
ngẩn ngơ mùa Tết, ủ ê mùa thường
gớm thay cái cảnh tha hương
hai mươi năm vẫn không thương quê người

nỗi buồn chuyển tay

chị đem về quả chôm chôm
tôi nhìn mà biết cả hồn chơi voi
giữ trong ngăn kéo ... chị ơi!
trưa cho thằng bạn - nó người Lái Thiêu

băn khoăn

chợt nghe mưa gió bây giờ
làm cơn mỗi một làm thơ lạc vắn
nửa đêm thức dậy phân vân
chắc đời rồi cũng mãn phần nơi đây

buồn đen

tháng tư lạc
mất quê hương
tháng tư
tị nạn
cuối đường
hư hao
tháng tư đau
một niềm đau
tháng tư xứ lạ nhìn nhau
ngại ngần

tháng tư 1

tháng này cố nhớ là quên
gió, mưa, tuyết, bão : bên thêm lưu vong
phố cao, phố thấp : lòng vòng
đường đi, đường đến : cũng trong ánh đèn
tháng này vong quốc buồn thêm
phần tư thế kỷ đời đêm lan dần
tháng này xa xứ buồn dâng
say say, tỉnh tỉnh : cũng phần lãng du
tháng này hiu hắt lời ru
rằng ta mất nước ngàn thu ngậm hờn

tháng tư 2

1
tháng tư người ngủ, yên rồi
ướt mi biên nhớ một lời chia tay (*)
tháng tư ru tỉnh mùa say
tương lai trần trở những ngày không lâu

2

tháng tư tro mặt nhìn nhau
tháng tư chộn rộn lạnh vào đáy tim
tháng tư chôn kín nỗi niềm
lỡ tay thành mũi kim đâm vào người

3

tháng tư bom đạn quē người
phận tôi hãm tám năm rồi chiêm bao

4

tháng tư buồn trước sầu sau
nghĩa trang người viết sắp vào cũng đông
lũ trẻ lớn, có còn không
hay là quên lãng thành hồn di dân

5

tháng tư xa tháng tư gần
hoa vàng mấy độ dấu chân địa đàng (*)

(* - nhạc TCS)

Tháng tư, XXIX

tháng tư tiếng hát ru đời
vẫn theo hương gió ru người ru ta
tháng tư chộn rộn gần xa
vườn tôi nở những nụ hoa tim hồng
tháng tư có
trở thành không
còn đi vào mắt
nản lòng
phân vân
tháng tư
tôi bạn
cũng gần
đãi nhau vinh
nhục băng khuâng màu cờ

tháng tư đây
ấp ước mơ
tỉnh ra ngày muộn buồn xo
tôi ngời
tháng tư đau

xót đất trời
thương người ngã ngựa đời lưu vong
tháng tư hăm chín năm rồng
tôi thành gốc mỹ côi lòng việt nam

tháng năm

phải chăng

em về chỉ uống lần thăm
cọng rau xứ lạ âm thầm mất cay
anh về ủ rũ cỏ cây
kể như mất trí, mất đời, mất nhau

trở lại

hôm nay thành phố mưa rơi
đưa người xa phố cuối đời lạc nhau
dòng sông đôi ngã về đâu
người theo ngã bắc ta sầu ngã nam

bản khoảnh

sầu lên kỷ niệm heo may
lối quen tiếng vọng tháng ngày hư hao
ngỡ em khóa công xuân đào
hồn ta lẫn lộn đắm vào tịch liêu

về sáng

một mình thức quá nửa đêm
rượu mềm môi uống chọt thềm nói to
muốn ra góc phố chọt lo
phố đây phố chết đèn soi bóng dài

thầm nhủ

hoang vu tám lối tiêu điều

xuân qua hờ hững đếm nhiều đắng cay
hỡi em phố thị là đây
hỡi em cay đắng cũng đầy trầm luân

thực tế

có lần tìm thấy niềm vui
sóng vai đi với nụ cười trẻ thơ
có lần viết vội vào thơ
cất đi đọc lại thấy thơ chợt buồn

tháng sáu

thành phố

ở đây đời sống ta bà
người đi người đến như là chợ phiên
hôm qua lục đục, sầu lên
hôm nay tươi rói mà quên giận người

mưa

từ đâu không biết từ đâu
đổ sầm một đồng đục ngẫu trường yêu
chen nhau thư viện một chiều
gần em tí xíu mà nhiều nhớ nhung

vô thường

khi không lại thấy xôn xao
cầm ba cuốn sách đi vào đi ra
đi ra lộn ngõ đường xa
đi vào ngõ ngách cửa nhà ai đây

người em thorn birds

tạ từ quê mẹ bay hoài
bay đầu biển bắc bay dài biển nam

bay qua xứ lạ xa xăm
gởi cây gai nhỏ số phận hẩm hiu

ka dzao

ví dầu bậu muốn bỏ đi
bậu gieo tiếng dữ làm gì mất công
ở đây nói có là không
nói không là có who cares bậu nè

sáu tháng qua mau

nửa năm
 rời buồn
 khắc khoải
ta được gì bên ngày mãi qua mau
đêm về sáng ôm niềm đau
biết không em
 tình yêu đầu
 đấu ái

tháng bảy

thực hư

hình như ngày tháng quê người
có ta một bóng bên đời quạnh hiu
hình như chiều đó một chiều
em đi tóc xõa biển nhiều hờn căm

ngẫu nhiên

ta về thành phố hôm nay
đạo con đường vắng nhớ ngày đón đưa
nhặt hoa tìm chút hương xưa
chợt nghe tiếng gió đem mùa đông sang

đã qua

ngày ta bỏ phố về nguồn
chiều lên chợt thấy một hồn đi hoang
hoàng hôn / sân cỏ / lang thang
đọc tờ thư cũ buồn sang phố người

thèm

thèm ngồi quán cóc bên đường
thèm tô canh bí mẹ thường nấu cho
thèm đi học lớp i tờ
thèm, ôi thèm quá, một giờ chạy rong

có thể

như giòng lục bát đong đưa
như em thuở đó tóc vừa chấm vai
như đời con nước chia hai
như ta trôi nổi tựa loài rong rêu

ngày tháng còn lại

tâm hồn
tự dung thấm mệt
tình yêu
gởi lời cách biệt từ đây
tương lai
heo hút chân mây
thành phố
cũng rất nhiều ngày trở lạnh

tháng tám

rau i

vườn em có khóm rau răm
mọc quanh diếp cá chúng nằm nhớ anh
vườn anh vài cọng họ xanh

rủ cây rau muống tập tành nhớ em

rau ii

bạc hà hạnh phúc ầm êm
em chăm em sóc nên thêm lá cành
khổ qua mọc dại vườn anh
sớm hôm nổi nhớ lá cành héo hon

rau iii

dạo này niềm nhớ có tên
nên rau húng quế mọc bên rau dền
dạo này niềm nhớ kẻ bên
nên rau húng nhủi quần mềm rau om

phượng tôi

hè đi hè bỏ chút tình
hè qua hè lại giữa mình với ta
em xa em vẫn ở xa
anh thơ với thân làm thơ tặng người

thỉnh thoảng trong đời

người về lạ mấy lần thăm
hỏi cây ớt hiểm sao thâm mắt cay
người đi nắng héo hàng cây
vương thêm niềm nhớ thêm ngày chạm qua

từ đó

chim bay chiều xuống nhớ dài
người vừa nói chuyện đã hoài nhớ mong
thơ buồn thơ mỗi thơ trông
thơ đan vài chữ lại mong gặp người

tháng chín

mỏi mòn

nâng niu dĩ vãng hơn thua
tim lẫn tiếng gọi hồn đùa thời gian
lon bia về sáng hoang mang
run tay cầm uông mình đang nhớ người

phố chật

tôi bơi theo nỗi buồn dài
giòng sông tìm biển miệt mài tôi bơi
hai mươi năm trốn cuộc chơi
hóa ra nguồn cội trong tôi ngược dòng

ngày qua

thành phố chật buổi ăn trưa
đường, xe, người, tiệm, nắng, mưa : tình cờ
em ngồi mắt liếc vu vơ
ta ngồi ngó thẳng bất ngờ chạm nhau

ru nhau

thôi về tìm ánh sao rơi
bên vầng trăng lẻ nhớ lời thề xưa
thôi về trời đổ cơn mưa
cảm ơn người đã cho đưa, tiễn người

đậm mãi

phố cao phố thấp phố vừa
phố to phố nhỏ phố thưa phố đầy
phố nào rồi cũng loay hoay
phố nào rồi cũng có ngày biệt ly

thiết tha

tháng này năm đó ngây thơ
tháng này năm đó mẹ la nên buồn
tháng này cầm lấy cội nguồn

đã lâu lệ cạn chợt tuôn đầy hôn

đã mòn

lễ chùa hoa trắng phần con
có ăn chay cũng chẳng còn đường tu
chợt trong thua thiệt lời ru
vấp chân : mẹ đỡ, luân lưu : mẹ bông

tháng mười

nghe ra

tháng mười về ngủ cùng em
nàng thơ tuổi mộng về trên phố người
con trăng xóm cũ quen hơi
vẫn chờ tìm lại góc trời cố hương
thì ra trong nhớ là thương
trong mơ là mộng trong hương là quỳnh

ngày tháng

gởi em giòng chữ băng quơ
giòng văn khắc khoải giòng thơ lữ vắn
phố này ở riết thành thân
ở lâu thành bạn ở gần thành thương
phố này ngõ phố quê hương
hương tô phố nóng thơm đường lá rơi

nỗi buồn

em về ngắt một đường bay
dài câu từ tạ đẹp ngày chung đôi

không phai

lang thang phố chật một mình
đón thu ngồi ngắm cuộc tình tóc mai
cảm ơn em tháng năm dài
quà, thư, điện thoại; miệt mài ba năm
quanh co giữa đám tình nhân
anh ôm hạnh phúc về gần tim em

trong tim

on em nặng bước chân đi
on đời trái ngọt từ khi trở mùa
on ta tranh, thủ, hơn, thua
on người nuôi, dưỡng, vẫn chưa đáp đền

hương lang thang

chiều trên phố lạnh mừng năm
tiễn cha tiễn mẹ lãnh phần mồ côi
ngẩn ngơ năm tháng đứng ngồi
chợt lo khi nỗi buồn tôi tìm người

quê quen

chim bay về tổ tôi rồi
tôi về có bát cơm rời ăn thêm
có canh mướp đắng rất hiền
có quanh giấc ngủ mộng quên phố người

vốn liếng

em cười nửa miệng anh mê
cười luôn răng khểnh anh về tương tư
tại anh máu nhuộm tứ thơ
cho nên chi biết nằm mơ là cùng

thêm lần nữa

thu này quên nhớ nhớ quên

quê người bèn rẽ vẫn niềm lưu vong
núi sông thủ sẵn trong lòng
nhìn nhau cho núi sông mình tàn phai
đim mau tiếng thở thở dài
về thôi về vết thương hoài luân lưu

được cái ngọt ngào

em lên thăm phố đầu hiu
làm anh lúng túng quanh chiều gió lay
từ ngày bạn với cơn say
là đêm thao thức là ngày hoang mang
quờ tay tưởng chụp muộn màng
ai dè tâm với đong ngàn hồi han

về cũng mười năm

về đây vui nỗi đợi mong
vui con phố níu vui lòng lãng du
vui tiếng hát vui lời ru
vui hai màu tóc vui như chưa từng
mặc ai tiếng muối tiếng gừng
ta cười theo những bao dung thanh nhàn

tháng một

góc phố

thu về phố chật tìm nhau
rừng cây đổi gió đỏ mầu lá xanh
ngập ngừng giữa phố loanh quanh
qua đây làm phố quấn quanh một đời

buổi mưa

tiếng xưa tiếng gọi thăm thì
em che tóc ướt ôm ghì tập da
thấy: còn giả ngộ ngộ ra
chợt em bèn lên làm ta ngại ngừng

ngày gió

phố này phố nhớ phố thương
phố nhiều gió lốc phố thường đi hoang
phố ôm ta với nắng vàng
phố cho ta biết cuối đời là đây

và ta

nhiều lần muốn nói lại im
muốn quên lại nhớ muốn tìm lại thôi
muốn đi lòng thoáng bồi hồi
muốn về chợt thấy một thời khuyết danh

với người

có lần ngôn ngữ hẹp hòi
áp a áp úng dài lời hỏi han
trong ta lệ nhỏ hai hàng
trong người ta chỉ muốn ngàn cuộc vui

bên nhau

hai mươi năm nước chảy xuôi
giòng đời chảy ngược nên người gặp ta
ở đây sông cũng hiền hòa
chỉ vì xa xứ nên đành xứ xa

tháng chạp

tàn nắng

cuối ngày có đoạn đường qua
có xe mới bánh có ta chờ người
nuơng theo tiếng gió lả lơi
đùa dăm sợi tóc cản lời thở than

tình bên này

đã lâu không muốn làm thơ
không thèm nói chuyện không chờ đợi chi
cuộc đời thẳng tắp, phẳng lì
gặp em đếm lại xuân thì cũng cao

lựa chọn

người ôm chí lớn giữ quê
tôi mang chí nhỏ đi về với em
êm êm con nước êm êm
chợt người thăm hỏi cho thèm gió sương

thỉnh thoảng

đã lâu, chùng cũng mười năm
mẹ tôi nằm ngủ, chỗ nằm xa xôi
mẹ ơi thẳng bé mồ côi
nó ngồi nhớ mẹ bên đời lắc lư

phố chật

cuộc đời nửa tỉnh nửa say
ta thẳng vong quốc ngủ ngày làm đêm
hai mươi năm cuộc truân chuyên
ta thẳng vong quốc ngủ đêm làm ngày

quà cho nhau

chúc người năm tới thành thoi
gởi người giọt nắng gởi lời hỏi han
trao người từng giấc mộng ngoạn
xin người hãy nhớ tôi đang nhớ người

của năm

chuyển bóng

nẻo về đếm mãi năm đi
hoài con phố chật thềm thì tiếng yêu
vụng về tuổi xế cô liêu
đường trơn bước vội trượt nhiều đón đau
em thương trao mối yêu đầu
cảm ơn từ nỗi tim máu xưa
buổi chiều chuyên mãi chưa mưa
chạm tay ủ rũ lệ xưa tìm về
em thường khóc ướt cơn mê
tôi hoang mang dệt câu thề phôi phai
dùng chân quán nhớ thờ dài
thì ra phố chật cõi ngày ngủ quên
hai mươi năm tưởng âm êm
ai chùng mẩu mực gọi đêm thay ngày

chợt mưa lấp tiếng thờ dài
co ro nín lấy một ngày vụt qua

tình thơ tháng hạ

1
da em trắng tựa mây đời
trắng như nắng hạ ru lời tha hương
tính anh trưa nhớ chiều thương
bâng quơ ý nghĩ nên thường ngần ngại

2
da em trắng mịn bài thơ
thanh tao vẫn điệu hững hờ câu văn
da em mời gọi chỗ gần
đẩy xa chỗ nhớ bản thân nghĩ chơi

3

da em trắng mảnh da trời
trắng câu trăng mộng trắng lời phân bua
trắng theo đời sống hơn thua
lỡ tình anh cũng theo hùa một phen

4

da em trắng gọi mưa hè
ướt manh áo lụa nửa che nửa bày
dựa tường đan mộng tương lai
treo cây hoàng hậu đợi ngày em qua

dạo khúc

buồn, tôi
giữ
đã lâu rồi
rộn ràng đời sống
đổi người đổi ta

hôm nay đi kiếm buồn ra
gói trong hộp nhỏ làm quà thư tay
cố tình địa chỉ viết sai
mong buồn
đi mãi
đi hoài
đi luôn

lo, tôi
ráng
đóng thành khuôn
nhét theo hộp nhỏ
cho buồn có đôi

đem ra bưu điện gửi rồi
mới hay gói lộn lo buồn của em
tự nhiên lòng thấy ấm êm

thế là

thế là thu

lại về đây

vàng
con phố chật mấy ngày
lá
bay
thế là gió
trở heo may
thế là
lữ khách
loay hoay
vớ trời
thế là
mười mấy
năm
trôi
thế là là thế
lỡ lời
thề xưa

cõi nào cho nhau

ừ thôi cõi tạm rong chơi
mai theo cát bụi thoát đời phù du
vui
buồn
yêu
nhớ
giận
sầu
về đây chôn hết bên cầu mộng mơ
thôi thì lỡ vận bài thơ
hương hoa kỷ niệm thoảng mờ mắt trông
hai hàng cây mọc song song
cuối trời u uẩn lại mong tương phùng
trong mơ ử dằng ngại ngần
tình ra vuốt mặt người gần chợt xa
từ em ta có lại ta
chênh vênh lẽ bóng cũng là tình yêu
ừ thôi cõi tạm đi về
xe lăn bánh mỗi bên lẽ cuộc chơi
hôm qua bỏ nước bụi ngùi
hôm nay ngoảnh lại một đời sắp qua

ừ thôi cõi tạm bên ba

còn mãi đôi ta

buồn,
tôi treo ở cành cây
em qua
nom thấy
nhẹ tay lấy vào
đội mưa
em giặt bờ ao
co ro
phơi nắng ngọt ngào
giữa đông
rách, em vá bởi tơ hồng
mục, em thay với tấm lòng thơ ngây
buồn,
em treo lại cành cây
tôi qua
hái mãi những ngày ấm êm

còn sót lại ngày mưa 1

về ..
trên nghiêng ngã cõi nguồn
con xoay năm vợi
xoay hồn lãng du
lang thang đất trịch
lòng thu
nghe quỳnh hương nở
thoáng ru ai
hoài

em cười điếm hẹn ngày mai
màu trắng tuổi trẻ nổi dài tiệc mơ
chợt ..
bên cổng khép sương mờ
run tay khẽ ..
đẩy ..
nổi chờ
nổi mong

quanh co giữa có là không
từ con mộng lạ hỏi lòng tiếc chi
chợt ..
em
xoay gót xuân thì
ta về sương khói
đôi khi
cũng đành

sốt lại ngày mưa 2

về
trên nỗi nhớ
tràn đầy
con say
đêm vắng
rộn ngày lưu vong
ngõ quanh thăm
có
ngàn không
tình yêu chợt hiện
trên
lòng hư hao

quen nhau
dệt mộng
trăng sao
chợt em
khua lại
bước
thanh tao, hiền

thôi thì
trăng
ở ngoài hiên
thu đầy mưa
lạnh
thêm niềm nhớ xa
bên trong
chăn
ấm hương hoa
bên này
gió, lộng
tìm ra

phận người

hai mươi năm
phí
một đời
cười cho trắng võ
cho vơi năm tàn

đường đời

còn đây ngày tháng thu vàng
đường quen xe mỗi lang thang lối về
ở đây phố rộng lê thê
đưa người đối diện câu thề phôi phai
đêm trao nỗi nhớ mệt nhoài
đêm trao dĩ vãng về xoay tháng ngày
cũng may còn được ngày mai
ngủ quanh nỗi nhớ tình phai theo tình
em thường đón nắng bình minh
anh người ngủ muộn cuộc tình chia hai
đời loanh quanh những vòng đai
đời chênh vênh những chông gai dị hình
mười năm cố níu niềm tin
tỉnh ra nhìn kỹ thấy mình hư hao

quỳnh hương

1.
mười năm chỉ một chậu quỳnh
theo chân lãng tử nôi tình rong chơi
bao lần hoa nở hương mời
lòng say trong giấc ngủ đời qua mau

2.
gặp em tay nối nhịp cầu
đêm trần trở giấc về đầu canh dài
mười lăm năm gặp những ai ?
quỳnh hoa lặng lẽ nở ngoài hiên sương

3.
đêm khi không, chợt khác thường
hương quỳnh làm tỉnh nỗi buồn băng khuâng

theo

theo câu tục ngữ ta về
tìm trong nắng mỏng câu thề chia hai
cao dao lấp khoảng đường dài
thương nhau đã mấy phương đoàn tạm dung
chiều xoay nỗi tết mịt mù
bậm môi cơn lạnh lòng chùng pháo xuân
đoàn xe nổi tiếng thì thâm
lỡ tay queo mặt về gần thành xa

theo câu tục ngữ vào ra
đêm ba mươi cạn sầu ta say như
ca dao đời bỗng thực hư
xuân trên đất trích đường như xuân hồng

(cuối đời có cũng bằng không)

đêm ở b645/e207

người phu đổ rác vào phòng
gom mang bụi rác
và lòng tôi đi
bao năm luân lạc
còn gì
bỏ quê
rời mẹ
xuân thì
nổi trôi

người phu đổ rác nhìn tôi
đầu đen điểm bạc nửa môi nụ cười
tôi cúi đầu
trả lễ thôi
chạnh thương cuộc sống quê người tha hương

người phu đổ rác

chuyện thường
sao tôi
lại
nhói tim
thương
 làm gì

(tắt máy
khoá cửa
tôi, đi)

dạo khúc

về trên tiếng gọi; mệt rồi, con tim lặng lẽ móm lời hỏi han, có khi chợt tỉnh bàng hoàng, thì cơn mê hoảng lại quàng tôi đi. Hai mươi tám năm; còn gì, mỗi người viết một chút gì không may .

tôi trở lại; lại phôi phai, thấy em tuổi trẻ tương lai gầy mòn, nước nhà ngày một nghèo hơn, lòng người viễn xứ hao mòn; xót thêm.

tôi đi; đi; đi; trọn đêm, mưa trên màu đỏ mưa trên sao trời, tôi đi lạc lõng một hồi, qua khu phú nhuận chợt rời rã tôi, thì ra thẳng bé năm rồi, già thêm tuổi đời mà đời vẫn vui

tân sơn nhất; càng ngậm ngùi, va li: mở đóng; lui cui làm hoài, hình như tôi đã sợ ai, chút đỉnh tiền; lặng lẽ: cài tặng riêng, núi sông tình nặng ưu phiền, không thì đi biệt cho yên phận mình.

về; trong rắc rối linh tinh, lời vui qua vội mang hình ngoại lai, cảm ơn trọn vẹn hình hài, không thì tôi mới; mệt hoài phận tôi.

thôi; lòng phố chật chiều rơi, vòng tay cất giữ đôi lời hỏi han, tôi người trai nổi qui hàng, vì em; bừng sống mong ngày thần tiên.

đêm nay ngủ; giấc mơ hiền, ngày mai được thức; tạ ơn đất trời .

thấy chưa! tôi vẫn; là tôi.

nhạc

còn sót lại ngày mưa - nhạc Phan Ni Tấn (N.D)

Còn Sốt Lại Ngày Mưa

Thơ Song Vinh
Nhạc Phan Ni Tấn (N.D)

Thong Thả ♩ = 71

Về trên nghiêng ngả còi nguồn Con say nam
vội xoay cuồng lãng du Lang thang đất trich lòng
thư Nghe quỳnh hương nở thoáng ru ai hoài
Em cười đêm hẹn ngày mai Mây trắng tuổi trẻ (ơ
ơ) nổi dài tiếc mơ Chợt bên cổng khép sương
mơ Run tay khô đẩy nổi chờ nổi mong Run tay khô
đẩy nổi chờ nổi (ơ ơ) mong

nghe gió thu phai - nhạc Mai Đức Vinh

Nghe Gió Thu Phai

Thơ : Song Vinh
Nhạc : Mai Đức Vinh

Slow Rock

Có phải thu về thăm bạn tôi Hào may gặp bạn cuộc đời lâu
vàng Có phải thu về thăm bạn tôi
Phố đi phố ở lòng vàng nhớ nhau Có phải thu về thăm bạn
đâu Tôi hai năm vẫn nhớ nhau đây đây
Có phải thu về thăm bạn tôi Để tôi gặp bạn một mình ngoài
ngôi Nhà về thăm bạn về thăm bạn năm phố

chợt lòng mơ tưởng phảng Thu về thu bao
đang Ôm tâm giản dị bên vầng đa đoan
Thu về thu hiền ngoan Thêm đêm yên giấc năm vui ngày
trán Thu về thu muộn nơi Cho tôi nhất
gió gột người niềm tin Có phải thu về thu lặng
thình Lại tôi ngỡ ngẩn ngỡ một mình
Có phải thu về thu là thơ Đêm đêm thao thức trong mơ thấy
ình

tháng tư đầy những bụi ngùi - nhạc Mai Đức Vinh

Tháng Tư Đầy Những Bụi Ngùi

Thơ : Song Vinh
Nhạc : Mai Đức Vinh

Boston

The musical score is written on four staves in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The lyrics are written below the notes.

Tháng tư ngời đong đu lưn Ôm sâu thẳ
kỳ buổi chừ lưn vong Rong
ngng đôi mắt bại vong Người tân tuổi mộng ta xoang tuổi
đôi Quê này tiếng Việt đầy

The image shows a musical score for the song "Hương Mưa" (Rainy Fragrance). It consists of six staves of music in a treble clef, with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The lyrics are written in Vietnamese below each staff.

vui Vào ngọn gió lạ mới lại phân bua
Nhìn quanh vật chất dư thừa Chạnh lòng vì
khách đông đom cỏi ngoài Thảng
trước nước già từ non Vui con sông mặc đời buồn làm
vui Thảng trớ đời sống bùi
nghỉ Cố lương cách trở mệnh mang nỗi lòng

trao trọn niềm thương - nhạc Mai Đức Vinh

Trao Trọn Niềm Thương

Thơ thiết Thơ : Song Vinh
Nhạc : Mai Đức Vinh

The musical score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 4/4 time signature. It consists of five lines of music with Vietnamese lyrics underneath. The lyrics are: 'Trong thì thơm ngọt phượng hồng Vây quanh / mái nhà mỗi lòng vẫn vương Thương . quê hương quê là / thương Thương từ góc phố đến trường thân yêu / Qua đây thương những buổi chiều Thương ngày qua vội thương nhiều nỗi / nhớ Cầm . em em đi cho tôi Giữa hai kỷ'.

Trong thì thơm ngọt phượng hồng Vây quanh
mái nhà mỗi lòng vẫn vương Thương . quê hương quê là
thương Thương từ góc phố đến trường thân yêu
Qua đây thương những buổi chiều Thương ngày qua vội thương nhiều nỗi
nhớ Cầm . em em đi cho tôi Giữa hai kỷ

niệm một nơi nghỉ về Cắm ơn em đi hẹn
thè Cho con đường hẹn đi về non nao Tha
hương lạ gió lạ mưa Chợt may hai đứa mình vùn gặp
nhau Cắm ơn em giọt mưa nhau Cho giông
mức lờ đờ vào sông xa
Cắm ơn em cắm ơn như Ôi em trao
trọn niềm thương suốt đời

nắng vỡ ngậm ngùi - nhạc Phạm Anh Dũng

NẮNG VỠ NGẬM NGÙI

Thơ: Song Vinh
Nhạc: Phạm Anh Dũng

andante

Về trong nắng nhạt phố
xưa Gió ơi, gió cứ đưa làn mây bay Buồn
lên ngơ ngẩn đôi tay Hối bên hội ngộ mấy ngày nào
vui Về trong nắng vỡ ngậm ngùi Có đôi mắt
ướt buồn tôi với người Tim va bốn phía rã
rời Theo sóng tìm biển nổi đời phù du Về
trong nắng đọng suy tư Ôm từng tiếng gọi nghe như tiếng
sầu Thênh thang mà chẳng về đâu Nhìn nhau bóng
đọng giữa lời nhân gian

2004

bạt

đôi giòng về hương mưa - Luân Hoán

Trong tác phẩm đầu tay, thi tập Về Dưới Hiên Xưa, nhà thơ Song Vinh, đã chứng tỏ anh là một tay viết lục bát vững vàng và duyên dáng. ở thi tập thứ hai, Hương Mưa, vừa góp mặt trong tủ sách người Việt hải ngoại, một lần nữa, nhà thơ gốc Nam Việt này cũng cố thêm ưu điểm này với toàn thể số bài bằng dụng thể sáu, tám, ngoại trừ bài “nghe gió thu phai”.

Với nguồn thơ thuần túy Việt Nam, nhà thơ Song Vinh đã vẽ lên những nét sinh động về đời thường lẫn tình cảm của một số nhân vật trong đại gia đình tị nạn Việt Nam, dĩ nhiên trong đó có chính anh.

Cuộc sống dĩ nhiên có buồn vui lẫn lộn với những sum họp, chia lìa, với những thành công, thất bại ở nhiều lãnh vực, nhất là tình cảm.

Tôi không muốn theo chân những câu thơ để tán rộng ra những nội dung vốn tự nó đã rất trong sáng, giản dị và rất cần cô đọng. Việc mượn hơi thở của thơ để lý giải những điều mình cảm nhận như một bài giảng văn có lẽ không nên lặp lại.

Điều nên lưu ý ở Hương Mưa : một đôi bài Lục Bát của Song Vinh hôm nay rõ ràng có sự cố gắng thoát ra ít nhiều những qui luật, đang được đánh giá là mòn nhẵn, về vần...Bạn đọc có thể gặp những câu thơ 7 chữ thay vì 6 chữ, đi liền với câu 8 chữ. Hoặc những câu lục bát, được đứt câu với một vần trắc, tiêu biểu :

*có phải thu về thăm hồn tôi
heo may gió lạnh cuộc đời lưu vong
có phải thu về thăm mệnh mông
phố đi phố ở lòng vòng nhớ nhau
(nghe gió thu phai)*

*tôi đi tìm mãi đóa hồng
không màu đỏ mà cũng không màu trắng
tôi tha hương môi đắng
chọn ra đi đi mãi chẳng quay về
như một nhà thơ đã kể
chỉ lớn không về xin mẹ đừng mong ...*

Song Vinh lặp lại những thử nghiệm trên không nhiều. Anh có thể là người tiên phong trong cung cách làm mới lục bát như kiểu viết trên, Thành công hay thất bại chưa thể xác định, Dầu vậy cũng nên công nhận việc làm mới câu thơ qua hình thức của Song Vinh có giá trị ngang tầm với mọi hình thức cách tân khác đang diễn ra. Và ít ra Thơ vẫn còn được đọc hơn là để xem.

Luân Hoán

đọc hương mưa của song vinh - Thái Thụy Vy

Tôi đọc thơ rất kén như ăn uống. Ít có bài thơ nào tôi đọc hết nếu tựa bài thơ hay strophe đầu không gây được sự chú ý của tôi vì tôi không muốn mất thì giờ đọc các thơ vô bổ nhan nhản trên báo.

Thế mà tôi để ý đến Song Vinh trong đám đông. Tôi đến với thơ Song Vinh đã lâu. Và gần nay tôi được đọc thi tập Hương Mưa.

Phải nói là sau Nguyễn Tất Nhiên, ngôn ngữ mới ở thơ Song Vinh khá độc đáo.

Giọng thơ anh lừng lững nổi bật giữa cái đám ghép vần ghép chữ, làm dáng, sáo ngữ, cường điệu, bắt chước và kể cả đạo thơ người khác.

Tôi chú ý ngôn ngữ thơ Song Vinh nhất là Lục bát, có cái gì sang sang, dễ thương, bình dị, thân quen, gần gũi và rất Song Vinh.

Tôi thích anh ưa dùng từ “phổ chật”. Có lẽ nhà thơ khá bụi con nên không thấy thoải mái khi lê gót trên lê đường đông đúc tìm nàng thơ.

Không tin tôi bạn hãy tìm đọc Hương Mưa với bài “Trao trọn niềm thương”, “Nắng vỡ ngâm ngùi”, “Trao lại” sẽ thấy tôi nói đúng .

Thái Thụy Vy

hương mưa và song vinh - Nguyễn Đông Giang

“Hương Mưa” là tập thơ mới của anh Song Vinh. Tôi đón nhận và đọc tập thơ này trong niềm cảm mến, dễ chịu. Ở xứ người, đọc một tác phẩm văn học tiếng Mẹ, nhất là đọc thơ của một tác giả nào tự nhiên lòng hân hoan, lẫn xúc động vô kể. Mỗi người Việt là một nhà thơ – người ta thường nói câu này – vẫn không ngoa. Nghĩ cho cùng đọc thơ, thưởng thức thơ, ngoài tác giả của nó, là cái thứ còn sót lại của con người trong thời kỳ khoa học, kỹ thuật nâng cao, và vật chất được chú tâm nhiều với tất bật, xô bồ của cuộc sống. Có lẽ tôi qua bi quan, nhưng cứ:

*"chiều chiều ra đứng ngõ sau
ngó về quê Mẹ ruột đau chín chiều"*
(ca dao)

Thì tình cảm, cảm xúc con người sẽ sống lại, quay về, chung lại sau buổi tà dương. Thơ là hơi thở của chúng ta, những người Việt lưu vong. Cho dù có bận bịu áo cơm mây chăng nữa, chiều về ngồi bên tách trà, ly rượu, nghe được một bản tình ca non nước, đọc hoặc ngâm nga một vài câu thơ Việt nam lòng bỗng trào lên những bao la tình cảm, những cảm xúc vô biên của đất trời đầy ải, mặc nhiên cảm nhận những quý mến xa xưa, mất mát của đời người.

Từ đó, những cơn mưa nhẹ sáng, chiếu từ những áng mây xa, những cơn gió vu vơ bay theo những sợi nắng cuối ngày gọi ta những nỗi niềm riêng tư – nỗi hoài hương man mác.

Thì tập “Hương Mưa” của Song Vinh ôm ấp những chất này. Thơ anh cru mang những thân phận – cô đơn – lẻ loi – niềm riêng tư – em và quê hương – lời tha hương của kiếp người. Như chúng ta, anh Song Vinh là người Việt nam xa xứ, tình quê đầy ấp trong lòng. Những chiều mưa buồn ở Cali, như những cơn mưa chiều ở Sài gòn quê ta, nhẹ, mong manh, băng khuâng trên áo vải thiếu nữ. Em mang những ân sủng của đất trời vào phòng thi nhân rồi ra đi.

*Dường như người để lại đây
Tình huông mưa nhỏ giang đầy phòng tôi
(Vẫn nhớ một lần)*

Nỗi buồn vạn kỷ cũng lẻo đẻo theo nhà thơ trong bài “nghe gió thu phai”

*có phải thu về thăm mênh mông
phố đi phố ở trong lòng nhớ nhau*

Thân phận và nỗi khiếm cung trong thơ Song Vinh khá dễ thương. Bài “góc riêng” anh như:

*Ta còn một chỗ rất êm
là thơ rất mộng bên đêm rất hiền*
Hay trong bài “ráng thăm lập theo”:
*chiều lên ngó đất ngó trời
chạm con ngõ cũt, thương đời, ráng theo*

Lòng yêu nước, xa xót quê nghèo vẫn không thiếu trong thi ca của Song Vinh. Trong bài “không nơi tìm lại” anh thể hiện như một nỗi ngậm ngùi:

*trước tôi vật chất xứ Người
sau tôi là những tả tới quê mình*

Hoặc “trong mưa đêm vườn cà”
*mưa ngày tạt ướt mưa đêm
hồn tôi vất kiệt bên thềm định cư.*

Nhiều lúc Song Vinh cũng bi quan như trong bài “băn khoăn”
*nửa đêm thức giấc phân vân
chắc đời rồi cũng mất phần nơi đây*

Hoặc trong bài “buồn đen”
*tháng tư lạc mất quê hương...
Tháng tư đau một niềm đau*

Hoặc trong bài “tháng tư 2”
*tháng tư chôn kín nỗi niềm
lỡ tay thành mũi kim đâm vào người*

Lòng yêu nước cũng thể hiện triệt để trong bài “tháng tư XXIX”
thương người ngã ngựa đời lưu vong...

Ngày tháng, loay hoay với áo cơm, lang thang cùng nỗi nhớ, giạt mình bỗng nhớ về quê xa dặm ruổi, cùng những sáng trưa:

*thèm ngồi quán cóc bên đường
thèm tô canh bí mẹ thường nấu cho
(Thèm)*

Hay:
*dạo này niềm nhờ có tên
nên rau húng quế mọc bên rau dền
(Rau III)*

Cuối cùng 15 năm sống ở quê Người, được quen thân những ai, nhận được những gì, anh cảm nhận mình như kẻ sống bên ngoài xã hội – có lẽ – u tịch như trong bài “quỳnh hương”

*mười lăm năm gặp những ai
quỳnh hoa lặng lẽ nở ngoài hiên sương*

Song Vinh qua thi phẩm “Hương Mưa” gồm trên 100 bài thơ là một tích cực vô số của anh được tích lũy, chắt chiu bởi một chủ tâm hướng về phục vụ văn học nghệ thuật. Mỗi sáng tác – là mỗi vẻ – linh động, hàm chứa, tỏa ra những cảnh tình, súc cảm, gói ghém những mảnh đời lưu vong quá nhiều góc cạnh của đời sống tha nhân. Thơ anh không cầu kỳ, hầu hết anh gieo lục bát nhẹ nhàng, tiết điệu tự nhiên như nói chuyện nhưng không thiếu cá biệt.

Tình người, tình quê trong thơ anh không than vãn, uẩn khúc, bi thương mà chan chứa, nồng nàn, trong sáng.

Nguyễn Đông Giang
Cali, San Jose – May 2

song vinh nhà thơ của phố chật, tình thân - Thảo Nguyễn

Qua trang thơ của một người anh nơi xa, tôi biết mà không quen nhà thơ có cái tên dễ nhớ: Song Vinh.

Quen sao được khi tôi là một trong muôn người lặng lẽ đọc thơ - những bài thơ để lại cảm xúc khó nhòa, giống như có người nói dùm mình niềm riêng. Cho đến một ngày, khi nhận email gửi chung báo tin người anh xa trở bệnh đang nằm trong bệnh viện ... tôi bối rối tìm Song Vinh để hỏi thăm vì đứa con trai của anh ấy mong tất cả các cô các chú tạm ngừng phone lẫn email.

Phương tiện "giao thông" coi như tắt nghẽn, vậy mà không hiểu sao tôi lại chọn Song Vinh để hỏi thăm, quên rằng dù cộng tác chung trên trang Web với người anh, thì nhà thơ Song Vinh cũng như tôi đang ở cách xa anh tôi hàng ngàn dặm. Rồi may mắn anh tôi "sống sót" trở về. Tôi quên mất mình có lần kiếm Song Vinh nhưng không phải để làm quen, cho nên cũng quên luôn rằng coi như hai chúng tôi đã quen nhau từ dạo đó.

Rồi trong những ngày chớm Hạ năm nay, tôi hết sức ngạc nhiên khi anh tôi chuyển lời nhắn gửi của nhà thơ có lần quen, về việc cùng góp đôi giọng trong tập thơ mới của Song Vinh. Đang chật vật quanh thời giờ eo hẹp của đoạn đường gập ghềnh bên cuộc sống, tôi cảm động nhiều trước nhã ý của nhà thơ nhưng đành hẹn lần sau. Tôi gửi cho anh đôi giọng tạ lỗi, qua lá thư "không phong bì" - chữ Song Vinh thường dùng. Nếu còn dịp xin hẹn lại lần sau, là câu tôi nói với anh. Có lẽ cho đến lúc này, tôi và anh Song Vinh mới thực sự quen nhau, sau mấy năm dài chỉ "biết" mà thôi.

Tập Hương Mưa là những giọng thơ lục bát hiền hoà đầy tình thân. Như món quà gói gọn trong giới hạn ngôn ngữ thi ca. Ngoài thơ, thỉnh thoảng tôi còn được anh mời nghe những bài hát một thời yêu thích, những ý tưởng gần gũi qua "trang nhật ký" của Song Vinh. Có lẽ tất cả mọi người biết Song Vinh, đều trở nên quen thuộc với chữ "phố chật" mà anh thường dùng trong ngày, trong thơ, trong trang nhật ký của anh. Tôi không hỏi vì sao là phố chật, mà cứ tự nhiên liên tưởng đến một nơi "đi dăm phút đã về chốn cũ". Ở đó, cánh chim giang hồ đã mỏi, đã dừng, đã chấp nhận làm nơi ở lại, như trong câu thơ ở Hương Mưa. Phố chật nhưng lòng anh mở rộng, với đất với trời, với hoa với cỏ, với nắng với mưa. Cuộc sống qua nẻo đi về bên này mà lòng vương vẫn bên kia. Thời gian đưa làm nỗi nhớ niềm thương trở nên đậm thắm, nhẹ nhàng hơn. Vẫn còn đêm trăng trở bên ngày gọi thăm quanh hình bóng người thân đã khuất, và khuôn mặt nào ngày đó thật gần. .. nhưng thơ Song Vinh bây giờ, nhớ chỉ để mà nhớ, thương chỉ để mà thương.

Từ phía "mặt trời bên kia mùa Hạ" (lại chữ của Song Vinh đặt tên cho nơi chốn của tôi), vào một ngày gần cuối Hạ, anh Song Vinh gửi cho tôi xem hình bìa của Hương Mưa trước khi đem tới nhà in. Chùm lá đỏ đổi màu rũ xuống, có khuôn mặt người thiếu nữ kiêu sa đang khép mắt hiền ngoan, và một chiếc lá đằm hương mưa rơi nhẹ nhàng trên đôi má xuân thì. Tôi đọc thầm hai câu thơ tiếp nối ở bìa sau:

*"Ta còn một chỗ riêng này
Chỗ mưa rất lạnh
Chỗ ngày rất riêng"*

Không dẫu được hồi xúc động, khi nhìn bìa của tập thơ rất đời thơ! Tôi hiểu Song Vinh lúc nào cũng đầy tình thân, luôn nhớ tới và chia sẻ dù đời sống không bao giờ như dự định. Trong khoảnh khắc thật nhanh của thế giới điện toán, duyên của tôi vẫn còn với thi tập Hương Mưa, trong sự chân thành và một tình thân nồng ấm, luôn luôn hiện diện ở Song Vinh và ở trong thơ.

Thảo Nguyên

Viết từ phía mặt trời bên kia mùa Hạ

Mục Lục

của ngày.....	1
vẫn nhớ một lần.....	1
vu lan.....	2
nghe gió thu phai.....	2
góc riêng.....	3
trao trọn niềm thương.....	3
nắng vỡ ngậm ngùi.....	3
trao lại.....	4
nghe gió thu phai.....	4
tự thú.....	5
sau ngày đi làm về, rất trễ.....	5
sàigòn, tôi đi.....	6
không nơi tìm lại.....	6
tiếng hư không.....	7
chuyển mùa.....	7
buồn XIIIV.....	8
mưa đêm vườn cà.....	8
ráng thảm lộp theo.....	9
và tôi.....	9
của tháng.....	10
tháng giêng.....	10
thay đổi.....	10
internet.....	10
phòng lab 6pm.....	10
bất ngờ.....	11
vô tình.....	11
xuân này.....	11
tháng hai.....	11
tết.....	11
ở khu thương mại.....	11
nơi chốn tìm về.....	12
tự nguyện.....	12
thì thăm với nhau.....	12
thì ra.....	12
tháng ba.....	12
buổi sáng, tôi.....	12
chợ sàigòn.....	13
nhìn đi, nhìn lại.....	13
sinh nhật.....	13
bài cho em.....	13
ngày tùy nghi.....	13
tháng tư.....	14

tỉnh giấc	14
đều đặn	14
nơi chốn	14
thân phận	14
nỗi buồn chuyền tay	14
bản khoãn	15
buồn đen	15
tháng tư 1	15
tháng tư 2	15
Tháng tư, XXIX	16
tháng năm	17
phải chăng	17
trở lại	17
bản khoãn	17
về sáng	17
thầm nhủ	17
thực tế	18
tháng sáu	18
thành phố	18
mưa	18
vô thường	18
người em thorn birds	18
ka dzao	19
sáu tháng qua mau	19
tháng bảy	19
thực hư	19
ngẫu nhiên	19
đã qua	20
thèm	20
có thể	20
ngày tháng còn lại	20
tháng tám	20
rau i	20
rau ii	21
rau iii	21
phượng tôi	21
thỉnh thoảng trong đời	21
từ đó	21
tháng chín	21
mỏi mòn	22
phố chật	22
ngày qua	22
ru nhau	22
đậm mãi	22
thiết tha	22
đã mòn	23

tháng mười	23
nghe ra	23
ngày tháng	23
nỗi buồn	23
không phai	24
trong tim	24
hương lang thang	24
quê quen	24
vón liếng	24
thêm lần nữa	24
được cái ngọt ngào	25
về cũng mười năm	25
tháng một	25
góc phố	25
buổi mưa	25
ngày gió	26
và ta	26
với người	26
bên nhau	26
tháng chạp	26
tàn nắng	26
tình bên này	27
lựa chọn	27
thỉnh thoảng	27
phố chật	27
quà cho nhau	27
cửa năm	28
chuyển bóng	28
tình thơ tháng hạ	28
đạo khúc	29
thế là	29
cõi nào cho nhau	30
còn mãi đôi ta	31
còn sót lại ngày mưa 1	31
sót lại ngày mưa 2	32
đường đời	33
quỳnh hương	33
theo	34
đêm ở b645/e207	34
đạo khúc	35
nhạc	36
còn sót lại ngày mưa - nhạc Phan Ni Tấn (N.D)	36
nghe gió thu phai - nhạc Mai Đức Vinh	37
tháng tư đầy những bụi ngùi - nhạc Mai Đức Vinh	39
trao trọn niềm thương - nhạc Mai Đức Vinh	41
nắng vỡ ngậm ngùi - nhạc Phạm Anh Dũng	43

bạt	44
đôi giòng về hương mưa - Luân Hoán	44
đọc hương mưa của song vinh - Thái Thụy Vy	45
hương mưa và song vinh - Nguyễn Đông Giang	46
song vinh nhà thơ của phố chật, tình thân - Thảo Nguyên.....	48

Song Vinh

Nhà thơ. Tên thật Ngô Gia Thành, sinh ngày 02 tháng 03 năm 1955, tại Sài Gòn Theo học tại các trường: Võ Tánh (Phú Nhuận), Hoài An (Phú Nhuận), Les Laurier (Gia Định), Mạc Đĩnh Chi (Phú Lâm), Đại Học Khoa Học (SPCN), Đại Học Kỹ Thuật Minh Đức.

Rời Viet Nam năm 1975, theo học tại South Western Oklahoma State University, North Carolina State University. Tốt nghiệp Kỹ Sư Điện Tử và Cao Học Điện Toán. Khởi viết lai rai trước 1975 trên vài nhật báo và Tạp chí Văn. Tại hải ngoại cộng tác với nhiều webmagazine và các tạp chí Văn Học Nghệ Thuật, Văn Nghệ Ngàn Phương, Hồn Quê, Văn Tuyển, Hồn Việt, ...

Tác phẩm đã xuất bản: Về Dưới Hiên Xưa (thơ, Văn Tuyển 1999), Một Thoáng Kỷ Niệm (thơ, in chung, Suối Nguồn, 2002), Hương Mưa (thơ, 2004).

Có bài trên các tuyển tập: Cụm Hoa Tình Yêu (1999, 2000), Gom Lại Những Giòng Trắng (Văn Học Nghệ Thuật, 1988), Ngàn Phương (thơ tuyển Internet, 1998), Tập San Thi Ca, Đặc San Huynh Đệ (New Orleans, 2003), Một Phần Tư Thế Kỷ Thi Ca Hải Ngoại (Nhóm Văn Hoá Pháp Việt, 2004), Tuyển tập Văn Học Thời Nay (2004), Luân Hoán - Một Đời Thơ (Sông Thu, 2005).

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)